

Obsah

Kronika	
Puťák Rakousko – Stubai	3
Podzimák v Provodíně	11
Kec uzlovací	13
Jednodenní Jizerky	14
Pražská 100	15
Kec vodácko-turistický a Guláš Mikuláš	16
Vánoční kec a Stromek	18
Ještěří výprava	20
Zimák na Myslivně	21
Pololetky v Desné	25
Hvězdičkový kec	26
Otevírání studánek	27
Velikonoční výprava	28

Bludiště Lewise Carrola

Jak bylo slíbeno, otiskujeme správné řešení hádanky z ŠUPu č. 39:

- VODA – VIDA – VINA – VÍNO
- PEKLO – LEKLO – LEKLY
– LÉKY – LÉK – LEŽ – NEŽ
– NEB – NEBE
- ŠVESTKY – ŠESTKY –
SESTRY – PESTRÝ – PETRY
– PATRY – PÁTÝ – PLÁTY –
ZLATÝ – ZLATO
- PAŘÍŽ – PAŘÍ – DAŘÍ – DAR
– PAR – PAK – RAK – DRAK
– DRAKA – DRAKAR –
DAKAR
- ZEMĚ – ZEM – ZEN – ZMĚŇ
– ZMĚŘ – ZMĚŘÍ – MĚŘÍ –
MĚŘÍC – MĚSÍC

Vítězem soutěže je Krup (jako jediný vyřešil aspoň jednu dvojici slov). Může si za odměnu koupit velkou čokoládu. ■

Proč čtu ŠUP

Kateřina Neumannová,
olympijská vítězka v běhu na lyžích

„Zápisy v ŠUPu mi poskytují aktuální a přesný přehled o sněhové situaci, a mohu tak vyslat bagry i na ta nejskrytější místa v zemi. Časopis ŠUP tak pomáhá zabezpečit konání mistrovství světa v běhu na lyžích.“

Hrátky s jazykem

Máme na mysli samozřejmě ten náš – jazyk český :-). Dokážete bez chyby přeříkat následující věty?

V hlavní roli lorda Rolfa hrál Vladimír Leraus a na klavír hrála Klára Králová.

Rozprostoolasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora, či nerozprostoolasatila-li se dcera krále Nabuchodonozora?

Od poklopu ke poklopu Kyklop koulí koulí.

Kolouch, kohout s mouchou mnohou s hloupou chloubou houpou nohou plavou dlouhou strouhou ouzkou, chrupou oukrop s pouhou houskou.

A třeba anglicky?

Six sick hicks nick six slick bricks with picks and sticks. ■

Puťák Rakousko – Stubai aneb Jak jsme (ne)jeli do Černé Hory

27. července – 6. srpna 2007

Účastníci zájezdu: Tatouch, Kule, Vrápeneč, Turbo, Saša, Petr.

Den D –60

Předpoklad:

Letos konečně pojedeme do Černé Hory, kde dosud nikdo z nás, kamarádů, nebyl.

Skutečnost:

Poté, co všichni vytasili své zápisníčky, se ukazuje, že se dokážeme shodnout na celých 3 dnech, kdy všichni můžeme. Po půlhodince licitování se 3 dny protahují na 7. V tom případě plán A = Černá Hora (moc daleko) padá, a je zvolena náhradní varianta B = Alpy (jsou nejbližší). Vrápeneč slíbil vybrat trasu dle zadání = NEledovec,

NEferraty, NEkamenolom, zjistit spoje a zakoupit jízdenky.

Dodatek: V průběhu dalších týdnů se 7 dnů protáhlo na původně plánovaných 10, Černá Hora však zůstává zapomenuta.

Den D –3

Předpoklad:

Válečná porada před odjezdem – seznámení se s plánovanou trasou, domluva výzbroje a potravinového zajištění, stanovení místa a času odjezdu.

Cituji z Vrápencova e-mailu: „...Odtud pojedeme po hřebeni vyletnima cestama s vyhledem na alpske ledovce (aniz bychom se museli nektereho dotykat, nebo na nej okrocit) a masivy do prusmyku Brenner... Cestovat budeme v ob-

Vrápeneč pozoruje místo, na které se vztahuje jeho cestovní pojištění

Loučka s říčkou, tedy plesem

lasti kde bude hodne vody, kamenu, stromy a louky a udolicka s rickami, v nadmorske vysce mezi 1600-2600 m. n. m..."

Skutečnost:

Při pohledu do mapy Tatouchovo bystré oko ihned odhalí podivné přerušení červené čáry značící cestu – takový docela malinkatý ledoveček. Naštěstí Vrápeneč není přítomen, a tudíž je bez odporu zvolena nová trasa. Ostatní přítomní účastníci expedice totiž také shodně tvrdí, že přes ledovec se šlo minule a jeden takový zážitek za život bohatě stačí.

Dále se ukazuje, že stanů máme nadbytek a vařičů nedostatek. Jak je vše relativní. Nadbytek se rychle mění v nedostatek po té, co se Saša kategoricky odmítne tahat se s Hangárem, jeden Cyklon se zdá být ztraceným a druhý Cyklon po bližším ohledání vykazuje poměrně zásadní vadu – má rozbitý zip. Plánování jídelníčku je

bezproblémové, neboť jídla splňující požadavky – trvanlivé, lehké, málo objemné, uvařitelné v co nejkratším čase a v co nejmenším množství vody – jsou asi 3.

Vrápeneč, který má jízenky a zná místo i hodinu odjezdu, je v Krkonoších, „takhle z hlavy to neví“, ale nemáme si dělat starosti, požadované informace nám předá ihned po svém návratu (tj. v den D 0 ráno).

Den D 0

Předpoklad:

Běžný pracovní den. Po návratu ze zaměstnání si užít naposledy vymoženosti civilizace, jako je teplá voda, vykoupat se, naimpregnovat pohorky, dobalit méně trvanlivé potraviny, které doposud leží v lednici, poklidit zvířátkům, namazat housky k snídani a s dostatečným časem

vým předstihem vyrazit na nádraží. Vše v klidu a pohodě.

Skutečnost:

Klid a pohoda trvají přesně do 10:00. Pak se budí Kule a začne vyrábět multimediální paniku (jeho ICQ zprávy jsou bohatě ilustrovány drsnými smajlíky) – že včera potkal Vlaštovku a její kamarádi právě dorazili z Alp, kde prý se teplota pohybovala hluboko pod bodem mrazu, předpověď počasí slibuje strašný víchř z hor a déšť a jestli by nebylo rozumné raději místo stanu vzít Hangár (vlastním jménem stan Extreme Dome), který se vyznačuje vysokým vodním sloupcem a vysokou odolností proti větru (a bohužel i vysokou hmotností). Saša (v tu chvíli sedící v suchu a teple) je ostře proti, remcá, že do batohu se jí nevejde už ani chcíplá myš, že její věkem zchátralé tělo má omezenou nosnost, že jestli bude celý týden pršet, přepadne ji trudomyslnost takového stupně, že pak Kulemu bude nějaká Beaufortova stupnice úplně šumafuk a že jestli stále trvá na Hangáru, pak pouze pod podmínkou, že ponese svou půlku a VŠECHEN petrolej. Tento požadavek je natolik pádný, že Kule již dále neprudí.

Opět zavládne klid a pohoda, vše probíhá podle plánu. Večer na Florenci se ve stanovenou hodinu schází 2/3 účastníků. Zbývající 1/3 telefonuje, že nestíhá a máme si lehnout pod kola autobusu a nedovolit mu odjet. Nakonec Kule s Turbem dobíhají 5 minut před odjezdem a tudíž v plánovaném počtu vyrážíme směr Innsbruck.

Den D 1

Předpoklad:

Příjezd do Innsbrucku, přesun místním autobusem do údolí městečka Ranalt, výstup, kam až čas a síly dovolí.

Skutečnost:

Innsbruck v šest hodin ráno je poněkud bezútešný. Místní busy jezdí do okolních hor každou hodinu, jeden nám právě ujel, takže v klidu snídáme na nádraží a posléze odjíždíme na místo Startu v nadmořské výšce 1600 m. n. m. Počasí je celkem příz-

nivé, občas vysvitne sluníčko, vane mírný větřík. Převlékáme se do pochodové výstroje a vyrážíme do kopce. Naštěstí je zde ještě poměrně dost stromů, člověk daleko a hlavně vysoko nedohlédne a tudíž není demoralizován. První zastávku činíme u horské chaty, ve které bydlí zřejmě čino-rody řezbář, ze všeho, kam oko dohlédne jsou vyřezány postavičky – z opěradel židlí, planěk v plotě...

Obědváme a vtipkujeme na téma, jaké kdo má cestovní pojištění, kdo je pojištěn na zásah horské služby a kdo musí padat až do hloubky 2000 m. n. m., aby mohl být zachráněn. Vychází slunce a způsobuje usnuvším účastníkům první spáleniny. Vrápence naše siesta už nebaví, je to takový neposed, a vyžene nás na další cestu. U Sulzenauhütte (2191 m. n. m.) toho máme celkem dost a začínáme se rozhlížet po místě na spaní. Nedaleko je pleso s romantickým názvem Blau See, ale bohužel je těsně pod ledovcem, to by na nás táhlo, tak pokračujeme dále k jinému plesu –

Saša nesalutuje, jak by se snad na první pohled zdálo, nýbrž pózuje dle Kulecích požadavků

Grünau See. Je úplně dočista modré a nečekaně teplé. Stavíme stany, vaříme večeři a zima, mlha a déšť nás ženou do spacáku.

Den D 2

Předpoklad:

Opět cituji z e-mailu kamaráda Vrápence: „...půjdem po hřebeni výletníma cestama.... Cestovat budeme v oblasti, kde bude hodne vody, kamenu, stromy a louky a údolicka s rickami...“

Skutečnost:

Ráno pokračujeme ve výstupu. Někteří remcálkové přesně neví, co si Vrápenc představuje pod pojmem „hřebenovka“ a „výletní cesta“, ale evidentně se jejich představy rozcházejí. Cesta vede kolmo vzhůru, k výstupu je nezbytné používat i ruce. Pod vrcholem potkáváme členy Klubu alpských turistů, kteří spravují vyviklané skoby a německy volají „nechtejte se toho lana, ještě to neдрží, lepidlo zatvrdne až za 2 hodiny“. Znalost němčiny není v naší expedici bohužel příliš zastoupena. Překoná-

Jedno z mnoha údolíček s loučkami, těžko říct které

váme hřeben ve výšce 2629 m. n. m. (Niederl) a padáme kolmo dolů na druhou stranu kopce. Sestup je skoro tak rychlý jako výstup, akorát se při něm tolik nefuní. O 400 m níže u obědváme u Hünter Hütte. Petr vytahuje druhou mapu. Ukazuje se, že tato mapa se od Vrápencovy poněkud liší. Výletní cesty z Vrápencovy mapy jsou v Petrově značeny jako cesty vyšší obtížnosti a objevují se zde i podivné značky „zajištěná cesta“, což je slušný název pro lana a skoby. Tato mapa bude nadále nazývána Pesimistickou (přihodnější by však byl název Realistická), Vrápencova mapa pak Optimistickou. Saša obědvá škvarečky, což se později odpoledne ukazuje jako dietní chyba.

Vydáváme se opět do kopce a skutečně záhy se s lany potkáváme. Začíná pršet, a proto na nejbližší vhodné plošince rozbíjíme tábor.

Den D 3

Předpoklad:

Dle předpovědi počasí má sněžit, noční teplota -8°C .

Skutečnost:

Ráno pořád ještě leje jako z konve, všude mlha, viditelnost tak na metr. Trpělivě vyčkáváme. Kolem jedenácté déšť ustává, rychle balíme a v mlze vyrážíme. Začíná sněžit. Vrápenc nabízí Saše, že jí přes úsek s lany přeneseme batoh, ta má ovšem svou hrdost a tváří se, že zvládá. Hrdost bere za své asi tak po 2 metrech, kde je vytržená skoba ze skály a je třeba udělat několik kroků bez opory. Místo aby si sundala batoh pěkně dole, kde bylo místa dost, sundává si ho na římsu široké 15 cm. Na vrcholu zvaném Simming Jochl (2754 m. n. m.) je domek horské služby (zamčený), zima, skála a mlha. Proto se tu moc nezdržujeme a po lanech zase slézáme na druhou stranu dolů k Bremmer Hütte. Zabydlujeme se u potoka o 500 m níže. Vrápenc nás upozorňuje na loučku a říčku. Přibíhají opuštěná alpská zvířata – tentokrát ovce s jehňátkem. Alpská zvířata jsou značně sociálně deprivována, pokudžde, když jsme

Alpská trénovaná fauna při chůzi do kopce plíce nehledá

se utábořili, se nějaké objevilo a bylo velmi přátelské.

Den D 4

Předpoklad:

Den jako každý jiný, nahoru, dolů, nahoru, dolů, prostě hřebenovka, loučky, říčky...

Skutečnost:

Loučky jsou pěkná věc, ovšem nesmí uprostřed nich stát skála. Turbo provádí průzkumný prvovýstup. Saše doporučí, ať batoh rovnou nechá dole. Tentokrát v polovině skály vzdává i Tatouch, který trpí závratí vysokého stupně. Cítíme se poněkud vyčerpání zážitky a tak dlouho se rozhodujeme, zda se ubytujeme na pěkné plošince, nebo ještě půjdeme kousek dál, až přicházejí horské kozy a je rozhodnuto. Zbytek odpoledne je pozorujeme, koz stále přibývá a scházejí směrem k nám. Vtipku-

jeme, kdo je pojištěn proti útoku horských koz. Opodál vylézá svišť, tak pro změnu pozorujeme zase jeho. Vrápenc nás napomíná, že vzhledem k dnešní flákárně nás čeká zítra náročný den a měli bychom už jít spát. Nás ostatní ovšem kozy stále baví. Vrápenc proto bere foťák a pod záminkou vyfocení kozy zblízka nám je spláší.

Den D 5

Předpoklad:

Průchod vápencovým územím s profilem trati 400 m nahoru, 600 m dolů, 500 m nahoru, 400 m dolů.

Skutečnost:

Dle předpovědi od rána pálí sluníčko. Vysplháme se kolem horských koz do sedla Sandesjochl (2599 m. n. m.) a jsme poněkud oslnění. Bílý vápenc, kam oko dohlédne. Tatouch a Petr prohlásí, že jim netřeba uklouznouti z úboční cesty ve vá-

pencovém šterku a jdou alternativní cestou přes údolí. Vrápenec a Turbo z touhy po adrenalinovém zážitku naopak volí úbočnou pěšinku. Kule a Saša taktéž, ti ovšem z lenosti. Všichni se pak scházíme u Tribulaun Hütte, obědváme a vyčkáujeme, až mine polední úpal. Potom šplháme do protějšího svahu, cesta se kroutí v příjemných serpentinách, jen kdyby svah neměl sklon 80 stupňů a polovina účastníků nedostávala v zatáčkách závrať. Po překonání vrcholu (2599 m. n. m.) začínáme pátrat po místu na spaní. Ve vápenci, jak známo, je nouze o vodu, takže nakonec vezmeme zavděk loučkou, o kterou se s námi přátelsky rozdělilo stádo krav. Turbo by byl raději, kdyby nebyly tak přátelské, když totiž šel nabírat k prameni vodu, žíznivá kráva ho vystrkala a svou širokou hubou celý pramínek vycučla.

Optimistická skupinka netuší, že za chvíli nám nebe spadne na hlavu

Den D 6

Předpoklad:

sestup do údolí k jezeru Obenberger a přechod do nižší části hor.

Skutečnost:

Po konzultaci s mapou vidíme, že i přes ztracený půlden kvůli dešti a proflákané odpoledne u horských koz budeme v Brenneru o den dřív, než chceme. Proto nescházíme přímo do údolí, ale volíme menší okliku přes boční hřeben. Je opět pěkně počasí, v poledne se povalujeme pod skálou, nad hlavou nám krouží hejno kavčat žlutozobých. Připadáme si jak v Hitchcockově hororu. Kavčata jsou natolik oprsklá, že honí i dvě poštolky. Vrápenecoby známý neposeďa pobíhá okolo a objevuje protěž. Rozebíráme význam termínu „dovolená na zotavenou“. Saša tvrdí, že dovolenou má teď a po návratu do vlasti bude následovat zotavená. Petr má též po návratu zotavenou, pokud se o něčem ta-

kovém ve společnosti čtyřletého dítěte dá hovořit. Tatouch žádnou zotavenou nemá, hned z nádraží se jde zapojit do pracovního procesu. Vrápenec se zotavovat nebude vůbec, bude se učit, neboť v září jest mu složiti opravnou zkoušku z koz. Vrápenec ostatně vůbec naše vtípkování na téma „A králiky jste už brali?“ nebaví a vyrazí s Kulem napřed. My zbylí účastníci pak vzpomínáme na největší hlody ze svých vysokoškolských skript jako třeba popisek k obrázku „Ochota psa jít do vody“ nebo kapitola s názvem „Hospodaření veverkami“.

Začíná se mračit, a to zvedne na cestu i nás ostatní. Odpoledne nás překvapí bouřka a krupobití u plesa Lichtsee. Koulujeme se kroupami. Jak málo stačí k radosti.

Den D 7

Předpoklad:

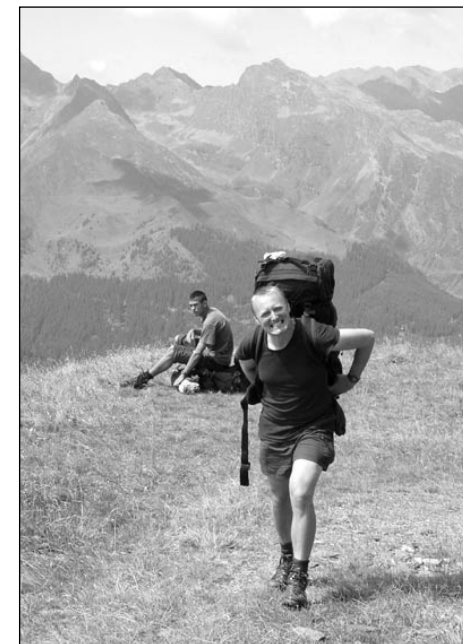
viz den D 6.

Skutečnost:

Ráno prší a prší a prší. Přestává až kolem poledne, rychle balíme a sbíháme do údolí. Probíháme civilizací, u jezera Obenberger shlédneme místní pamětihodnost – kostelík v ruském stylu Maria am See – a šplháme na protější hřeben. Nejrychleji šplhá Tatouch, kterému civilizace způsobuje bolení zubů a je poněkud nerudný. V polovině kopce je bažinatá plošina, ale nic lepšího k mání není a nebude, tak zůstáváme. Zatímco nabíráme vodu vysoko ve svahu, objevuje se na obzoru auto. Jsme tím poněkud zaskočení, sice sem na kopec vede širší cesta, ale stoupání je poměrně značné. Když kolem projíždí během hodiny asi třetí, celkem mu už nevěnujeme pozornost. Tentokrát z auta vystupuje zemědělec a jde k nám. S napětím očekáváme věci příštích, zemědělce ale nezajímáme my, nýbrž kráva, kterou loví (síly jsou velmi vyrovnané, chvílemi není jasné, kdo přesně má navrch, zda kráva, či zemědělec), přivazuje ji za auto a i s krávou sjíždí dolů.

Den D 8

Předpoklad:

I nebe nám na hlavu nespadlo a po krupobití bylo zase krásně...

Přechod přes hřeben po italsko-rakouské hranici směrem k městu Brenner, kde je cíl naší cesty.

Skutečnost:

Velmi brzy ráno nás budí bouchnutí dveří od auta a cizí hlasy. Nenápadně pozorujeme, co se děje. Z auta vystupují lidé, obcházejí naše stany, potom odcházejí, za hodinu se vracejí, cosi nakládají a odjíždějí. Přemýšlíme, co tak brzo po ránu můžou dělat v tomto odlehleém místě, kousek od italské hranice. Usuzujeme, že rodové tradice jsou asi mocné a trvalé, i dnes ve sjednocené Evropě. Vzápětí kolem prochází myslivec i se zbraní. Co asi loví myslivec v nadmořské výšce 2000 m? Krávy? Kozy? Sviště? Radši balíme a stoupáme do sedla Portjoch (2109 m. n. m.), kde stojí hraniční kámen Österreich – Italia. Odtud vede na italském území krásná úbočnická cesta – bývalá vojenská silnice, čas od času lemovaná pevnostmi, dnes obývané hlavně kozami. Ostatně tyto nás z hřebene zvědavě pozorují. Zatímco v Rakousku bylo mlha a

Zlatý hřeb výletu – přehlídka Habsburků v nadživotní velikosti včetně krále Artuše :-)

nevlídno, Itálie je přívětivá a slunná. Cesta se nám líbí, protože je natolik široká, že mohou jít i tři kamarádi vedle sebe a konečně si můžeme povídat (taky proto, že je víceméně po rovině a nikdo nemusí hledat plíce). Tatouch vypráví o zážitcích z vojenské přípravy a „Jak Ochechule k modré knížce přišel“. Turbo a Vrápenec, kteří již základní vojenskou službu absolvovat nemuseli, nadšeně prolézají každou pevnost, kterou potkáváme. Cestou máme pěkné výhledy na kopce na druhé straně Brennerského průsmyku, kde jsme chodili předloni. Snažíme se dešifrovat známá místa – kopec Wildseespitze, chatu Europa Hütte... K večeru přicházíme na konec hřebene a u prvního potůčku nocujeme.

Den D 9

Předpoklad:

Do Brenneru, do Innsbrucku, do Prahy, do Podolí, do lékárny...

Skutečnost:

Ani poslední den jsme nebyli ochuzeni o společnost alpských zvířat – přišel přátelský kůň a vařil s Petrem snídaní. Přálo nám i počasí, takže jsme zvládli osušit tropika. Cesta do údolí byla dlouhá a úmorná. Kolem poledne dosahujeme civilizace a nádraží a vracíme se zpět do Innsbrucku. Následuje prohlídka města a hlavně atrakce, o které nám Petr již týden poutavě vypráví – zástup nadživotních Habsburků kolem hrobky Maxmiliána I. Jedním z nich byl zřejmě i král Artuš. Dojídáme poslední zásoby (žádný jídlomor tentokrát?), Vrápenec shání zrcátka a korálky pro pražské domorodce a odjíždíme na severovýchod. Do Prahy, do Podolí, do lékárny...

Grüß Gott!

Saša

Podzimák v Provodíně

25. – 28. října 2007

Vyrazil jsem z pracovních důvodů až později, brzy z rána po noční. Možná se to projevilo mou ne zrovna ukázkovou vlídností :o) Autobus mě vysadil v malebné vesničce Chlum, jejíž dominantou je lehce pustnoucí starý kostel, od něhož je krásný rozhled na vesnici starých roubených chalup. Místní se na mě koukali jak na cizince v pravém americkém westernu. S úsměvem jsem se tedy vypravil přes rozlámaný Maršovický vrch kolem Útočiště a Konvalinkového vrchu na Jestřebí. Značka vede po staré obchodní cestě, místy zapuštěné do pískovcové skály.

Na Provodínskou samotu jsem dorazil v době, kdy jste všichni byli na výletě. Tak jsem šel fotit okolí, aby mi uběhl čas. Však se také po chvíli ozval ryk závodníků, tryskem uhánějících k chalupě. Kdosi jim slíbil za několik prvních míst odměnu. Nutno říci, že neběželi zdaleka všichni.

A pak už jsme se vrhli na klasické chalupové radovánky. Řezali a štípali dřevo, za-

čali dělat večeri, zlomili nějakou tu nohu u stolu, hráli stolní hry a Jana četla legendu. S tou nohou u stolu jsem měl asi něco společného já, jelikož jsem pak za odměnu vyráběl novou. Mezi stolními hrami se uchytila pro mě dosud neznámá hra pro více hráčů o permonických ženoucích se za pokladem a škůdcích, kteří jim v tom brání.

S postupujícím večerem samozřejmě Maďal roztopil naše sluníčka žhavouš, abychom při všech těch kratochvilkách viděli, co děláme. Když se ročníky 1993 a mladší (samozřejmě krom Vavříka:o) uložily ke spánku, zasekla se malá skupinka starších nočních flamendrů (a Vavříka) u „Sankt Petěrburgu“ či jiné deskové hry, kterou hrdinně dohráli až do konce.

Sobotní vstávání bylo lehce lenivé. Ale přeci jen jsme se vypravili na výpravu do místní obory a na spoustu jiných míst po okolí. Rozdělili jsme se na několik výkonnostních skupin. Některým zápečníkům se toho dne nechtělo opustit vytopenou chaloupku, možná se i někomu zastesklo

Ultimate frisbee mezi kravinci před provodínskou chalupou

Ve světnici (po pravé straně) si všimněte množství střepeů

po teplu domova, ale všichni nakonec statečně vyrazili.

Naše malá skupinka (Tatouch, Plác, Mačal, Krup, Ahalbert, Štíří a já) se vydala právě do obory. Cestou jsme se nakonec rozdělili a do obory nás vnikla jen část. Viděli jsme stáda muflonů a vysoké zvěře a na druhé straně oboru opět opustili. Přes Staré Splavy a malé zdržení v Jestřebí jsme se pak pomalu vraceli k chalupě. Tam se pomalu spustilo další kolo tradičních večerních radovánek. Tentokrát jsme však nic nerozbili. Deskové hry opět ovládly pole.

Chalupa v Provodíně je prostě takový malý zázrak. Stará německá chalupa, utopená uprostřed volných pastvin, bez řádné příjezdové cesty, zato se spoustou kamarádkých kraviček po okolí. Divočina, jak má být. Okolní pastviny i lesy přímo svádějí k dováděním hrám typu akční běhačko-střílečko-pátračky či jak-se-to-vlastně-jmenuje, frisbee a jiným. A jak si nás jistě dovedete představit, hojně to využíváme.

Dále jsme se krom večerních radovánek ještě na podzimáku věnovali nejdříve skupinové hře „dotýkejte-se-země-jen-danými-částmi-těla“ a poslední den právě frisbee. Obě hry se hrály s převelkým zápallem a nasazením všech hráčů. Chudák Jíra přenesl posléze ten zápal i na uklízení, až se z toho strachy sklátila almara plná skla a porcelánu po všech možných babičkách. Od té doby skládá Jíra skleničku ke skleničce, aby napravil, co způsobil. Pomožme mu tedy a každý, kdo má nějakou tu skleničku navíc, by mu ji mohl nějak dopravit.

Bohužel byl už čas jít na vlak, tak jsme se nemohli touto chmurnou událostí dále bavit a vyexpedovali jsme všechny směr nádraží. Zůstalo pár uklízečů a Jana s Jírou, kteří měli dále svůj program. Na nádraží jsme ještě celí rozjaření sehráli několik kol „HU“, aby z toho kolemjdoucí také něco měli.

Výčtem účastníků vás nebudu obtěžovat. Byla nás tam spousta.

Ahoj příště Alfons

Kec uzlovací

2. listopadu 2007

Takže... počet zúčastněných, ovšem bez rádců, by se dal spočítat na jedné ruce. Plus rádcí na ruce třetí. Takže ve zkratce: ze začátku jsem přišla já v celou a v klubovně byli jenom Jírka, Adam, Petr a Madla. Pět minut pozdě. Ostatní se scházeli postupně až do půl šesté, kdy Alfons konečně zahájil uzlovací kec, a to zajímavým článkem, co mu přišel na mail (vlastně Léně). Byl o tom, jak je čeština zapeklitá – různé slovní hrátky stylu „Nána na ná na náledí uklouzla“ (to je ještě jednoduché). A tak jsme strávili první část kecu.

Ta druhá část byla rozuzlování do dvou skupin. Prý nebyly rozlišeny výkonnostně, hmm, ale stejně ta lepší půlka byla v

jedné a ta horší v druhé skupině. Borcem kecu se stal poměrně čekaně Vavřík, který sice pokořil jen jeden rekord, ale přesto byl nejrychlejší. Borcem rekordmanem se stal Hroch, který se jaksi vmísil do soutěže, aby se mohl vytahovat. Celkem dobře se taky dařilo Klíněnkám a Pytlíkům, kterým se podařilo, nevím po kolika letech, ale vyhrát kec.

Sám kec o kecu skončil asi ve tři čtvrtě na sedm. Poté si Kule připravil nádobičko a pouštěl Podraz. Tomuto vysílání jsem už neasistovala, a tudíž nemohu posoudit, jak se kec dále ubíral. Ale jedno vím: byl to kec, kde se lámaly rekordy, jen zkracovačka se nějak nepovedla a nikdo nebyl rychlejší.

na klávesnici vyfukala Čočí

PŘIJĎTE OPRAVOVAT LODĚ! Krásné bříska kánoím nevydrží věčně, a tak je potřeba občas tu a tam někde přebrousit, zalepít, nalakovat... Proto přijďte před jarní či podzimní vodou pomoci s opravou lodí a vydělat si nějaké chechtáky!

Jednodenní Jizerky

17. listopadu 2007

Vzhledem k tomu, že poměrně brzy napadl sníh, rozhodli jsme se vyrazit v sobotu 17. 11. na jednodenní lyžování do Jizerských hor. Původně měli jet Kule, Maďal, Pytlíci (Pepa, Srn, Mat a Pibi), Vávra a já. Plán stanovil odjet bussem z Černého Mostu do Liberce a pak místní dopravou do Rudolfova a do Beřichova. Odjezd v 8:00, a to byl pro Pibiho a Vavřince nepřekonatelný problém. Pibižuch, vzbuzen

Pepa s Pibižuchem dohadují detaily večerního dobíhání autobusu

telefonem asi ve tři čtvrtě, autobus ještě stihl, Vavřinec, jehož metabolismus je po ránu ještě pomalejší, ani nevyrazil z domu. Takže jsme nechali propadnout jeho lístek.

Liberce jsme projeli bez obtíží, z Rudolfova pak došli na kopec až téměř do Bedřichova a nasadili jsme běžky. Přesto, že celý týden to vypadalo suprově, v noci mírně zapršelo a sníh byl těžký a hodně mokrá. Společně jsme se ve stopě udrželi na Novou Louku, tam Maďal zahrnul hodně doleha (na Hřebínek) a peleton definitivně roztrhal. Sraz jsme si dali až u autobusu v Rudolfově před pátou hodinou. Já jsem vyrazil za Maďalem, ale už jsem ho nedohnal. Pytlíci vyrazili přes Kristiánov a Knajpu na Smědavu, cestou pak narazili na zbytek Volkovic rodiny – ti totiž,

když viděli počasí a vzbuzeného Vavřince, vyjeli s otcem autem taky lyžovat. Takže Pibi pochopil, že není na ostatních Pytlících kriticky závislý, což značně ovlivnilo další průběh dne. Zatímco já s Maďalem jsme celý den lyžovali sólově (potkali jsme se jen kolem třetí kousek pod Knajpou u Stolpišské silnice), Pytlíci v houfu s Kulem navštěvovali postupně všechna dostupná pohostinská zařízení. V důsledku toho nedorazili večer na místo srazu včas. Zatímco já, a na další stanici Maďal, jsme podle původního plánu mířili do Liberce příměstským autobusem, Kule s našima místěnkama a s Pytlíkama v Bedřichově přemlouval pana Volka, aby je odvezl na autobusové nádraží autem. Času bylo zpočátku dost i na další klobásu, to jen na konci se to trochu zdramatizovalo („Tatouchu, Tatouchu kudy máme jet? Jsme u takového kostela.“ Dobrá otázka, že? Bohužel na nepravou osobu). Nebudu vás napínat – autobus s plánovaným odjezdem 18:00 odjížděl z autobusového nádraží díky mému a Maďalovu úsilí až v 18:07, zatímco Kule s třemi Pytlíky dorazil dovezen panem Volkem „už“ v 18:12 (Pibižuch, posílněn klobásou, se rozhodl jet domů autem). Na rozdíl od rána jsme tak nechali propadnout všechny lístky. Naštěstí pro Kuleho, Pepu, Mata a Srna odjížděl po pár minutách z Liberce okružní vyhlídkový vlak do Prahy, tak přece jen domů dojeli, i když kolem jedenácté. Aha, Pibi a Vavřinec zatím čekali na otce v Bedřichově, a čekali po zásluze dlouho (vzhledem ke klobásování, jež bylo příčinou všech zmatků), při cestě zpět pro ně totiž řidič opět ve městě zabloudil. Takže ani tato část klobásového kolektivu nestihla Večerníček.

S odstupem času byla akce prohlášena za úspěšnou a hodnou následování. Při dodržení plánu by bylo možné být kolem desáté v Bedřichově a kolem sedmé zase zpět v Praze. Je to inspirace pro pěkný lyžařský víkend.

Tatouch

Pražská 100

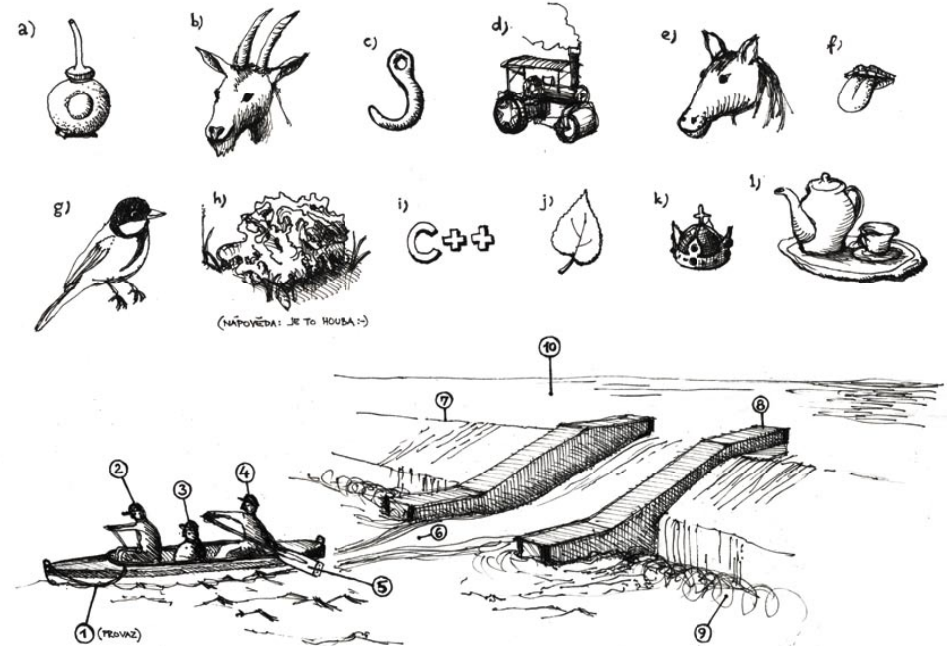
23. – 24. listopadu 2007

Na tradiční pochod jsme vyrazili mrazivé páteční (23. 11.) noci v mizivém počtu 3 (Vrápenec, Horác a já). Bylo sucho, umrzuto a v lesních úsecích byly zbytky sněhu. Na silnici to pak klouzalo. Vrápenec měl s sebou GPSku a byl rozhodnut trasu přesně zaměřit. Z počátku jsme asi nešli moc rychle, a tak jsme místy chůzi prokládali během. To se nám (Horácovi a mně) asi později stalo osudným. V Borotíně jsme byli kolem půl druhé a v Prčicích až po čtvrté. Přes Dědkov (tam nás zastihlo svítání) jsme mířili do Štětkovic a pak do Křečovic. To už jsme měli slušný časový skluz a nohy po nezvyklém běhu v těžkých botách bolely. Z Krchleby jsme vyrazili ke Pstruhovi hlubokou džunglí podle Pstružního potoka pod kopcem Chlum. Tam se celá léta ztráceli účastníci tábora U Pstruha a nyní se tam ztratila Vrápenecova GPSka – přestala komunikovat s oběžnou dráhou a počítat kilometry. Pod Kotánkou jsme se kolem půl jedné

sešli s Petrem Příbylem s rodinou a Vavřincem, kteří ráno vyrazili bussem ze Smíchova. Křeček, který ráno zmeškal autobus, se vydal naším směrem z Třebsína či Hradištka po žluté značce. Neměl mapu, ani jasnou představu, kde je, a tak telefonická navigace byla sice zábavná, ale neefektivní. Za Blažimí se Vrápenec s Vavřincem vydali vstřík Křečkovi, zatímco my ostatní jsme obešli Jablonku a pak odjeli z Jablonné po cca 60 km do Prahy (asi ve tři). Vrcholové mužstvo pokračovalo přes Blaženice do Rabyně (cestou přibráli Křečka) a pak kolem přehrady do Štěchovic. Odtud odjeli Vávra s Křečkem domů. Vrápenec vzdorovitě pokračoval přes Hradištka a Pikovice do Davle, kde pochod (zřejmě pro nezvladatelný stesk po kolektivu) po cca 80 km ukončil a nemusel tak být diskvalifikován. Tím 32. ročník výběrové akce skončil. Doufám, že příští, jubilejní ročník bude více navštíven.

Tatouch

▼ Magyalŭv kvíz z vodácko-turistického kecu

Kec vodácko-turistický a Guláš Mikuláš

30. listopadu a 1. prosince 2007

Tak na kec jsem přišla jako jedna z prvních a nečekaně jsme postřehli, že v klubovně ještě nikdo není. Tak jsme čekali – převážně Klíněnky a Hady. Poté ale již přišel Kule a vpustil nás dovnitř. Na kecu se nás sešlo celkem dost, a tak mohl začít. Jako první se jako vždy přečetl kus knížky, kde byla odborná vodácká básnička. Potom byla první hra což byla Magylova nakreslená. Na obrázcích byly různé předměty, opísmenované od A do L, a řeka s vodáckými předměty, očíslovanými od jedné do deseti. Mezi předměty nahore byl například jazyk C++ nebo koňadra a podobné chytáky. Další hrou byla ona moje hledačka řek, která se skládala z vět typu Ta v kapradí, to je Tereza apod. Řek tam bylo celkem 14, přičemž jedna 2x. Poslední soutěžní úkol jsme dostali od Ahalberta. Skládal se ze tří samostatných částí – poznávání druhů lodí, přiřazování řek k městům, seřazování hor a kopců a slovní úlohy, která byla sporná. Po konci této sou-

Petra s Terezou na břehu Vltavy

těžní části kecu Kule vzal obvazy a jal se mlátit jimi ostatní do hlavy při hře. Nejvíc si to vychutnávali Hroch, Komár a Žužla. Potom přišlo vyhlášení. Skončila jsem, aniž bych to čekala, první... Tudíž vzhledem k tomu, že Ještěrky byly první, čtvrté

Náklon komínu o 13,8° ve směru plavby umožnil překonat rychlostní rekord (v jezení guláše)

a páté, jsme vyhrály. Ke konci se ještě slosovaly lístečky na písničky a udělalo se kolečko. Tím oficiálně skončily a ti, co chtěli sledovat Madagaskar, tak udělali. Já jsem asi po čtvrt hodině šla dodělávat objednávky písniček z tábora a poté opět koukala na Madagaskar. Většina lidí po filmu odešla a dále se pouštěly až do dvanácti staré oddílové filmy, dělaly se kartičky a promítaly diáky. Asi v půl jedné Kule usoudil, že by asi bylo dobré spát, a tak jsme ulehli (to však neznámá, že spali) do svých lůžek.

Ráno jsem se probudila jako jedna z prvních již v půl sedmé. Asi v půl osmé Kulemu začal zvonit budík... on ho vypnul a spal dál, i přestože ostatní probudil zcela. V osm jsem zaprotestovala a rozsvítila světlo, a tak ho vzbudila. Jedli jsme a někteří pomáhali s vybíráním pádel a vest já mezitím doplňovala chechtákové účty. Potom se část odebrala s Hrochem autem a část pařila vycvrnkávačku. Hráli jsme ji až do doby, dokud se neodcházelo, což bylo sedm minut po tom, co Kule dojídal závin. Na Fidlovačce jsme čekali na tramvaj a nastoupili do plné osmnáctky. Tou jsme se dopravili až na místo – Karlův most. Tam se k nám připojili další účastníci a Kule začal vysvětlovat pravidla hry. Nevím už přesně, jak byly skupinky, ale vím, že u nás jsem byla já, Pepin, Kačka, Kryštof, Honzík, v ostatních skupinkách opět po jednom Pytlíkovi a jedné Ještěrce a nějakých pitrýscích. Hra se hrála stejně jako Přístavy, akorát že ve dne a ty jsi ony chytače viděl (a že jich bylo hojně). My díky nim zažili velice dobrodružnou cestu skládající se z přelézání plotů, chození vodou, chození soukromými zahradami, zavřenými restauracemi a staveništím. Po uplynulé hodině a čtvrt jsme se tedy vrátili na místo srazu, kde již Kule vybíral pásy. Potom byl úkol č. 2 – vyběhnout na most a odchyat zprávu v semaforu, která nám řekne co dál. Pravidla: „Stánek s keramikou, heslo: Fialky vadnou a opadají.“ My však semafor neuměli a stánek jsme taky hledali dlouho a tudíž nic moc. U stánku nám nějaký muž (Magdin kámoš) dal kotlík s 13metrovou uzlo-

vačkou a my si měli jít nabrat guláš spuštěním kotle. Povedlo se to úspěšně, a tak jsme se napapali. Mezitím jsme stihli ztratit Honzíka, našťásti se rychle našel. Poté jsme se pomalu přesouvali k náplavce k trimaránu, kde již byly zbytky guláše a vytvářely se okružní jízdy. Ještěrky mezitím pozovaly ve světlech fotoaparátů v dobových kostýmech a pozách. Když se vrátila celá okružní jízda trimaránu, vyhlásily se výsledky: 3. Červení, 2. Zelení, 1. Modří. Ko-

Magda se pochlubila novou Nokii 9700

lečko jsme udělali v cukuletu a rozdaly se kartičky. Poté jsme se rozjeli po celé Praze. My, Ještěrky, jsme jely společně s Pepinem s pádly a vestami do klubovny, kde nikdo nebyl, až pak dorazili Kule, Jirka, Tatouch, Horác, Honzík, Kuba, Sova, Turbo a ostatní. My jsme se v klubovně ještě zdrželi a v pěti (Jirka, Pepin, Terka, Petra, já) hráli ve dvou týmech activity. Vyhrála dvojice Jirka a Tereza, a to i když jsme byli v přesile... Potom jsme se i my pomalu vytratili.

Čoči

Vánoční kec a Stromek

21. a 22. prosince 2007

Ten náš kec – Ještěřčí – začínal o něco dříve v nedaleké čajovně... ale podrobnosti jsou přísně tajné... Poté jsme se se všemi Ještěrkami přesunuly do klubovny (zhruba v pět), kde se stejně ještě asi do čtvrt čekalo na všechny opozdilce. Potom někdo zahájil kec úvodním slovem (Kule) a následně nám Tatouch řekl něco o Přemyslovi a oné funkci. První kolo cukroví. Poté Kubula coby porota rozdál lístečky a propisky a obešel všechny s proděravěnou konzervou od okurek, ztvárňující hlasovací schránku. Vše proběhlo hladce. Postupně se rozdávalo cukroví, kolovaly mé ořechy s medem a zpívaly se koledy (řede-vším Magyal a spol.). Kubula vyhlásil výsledky prvního kola, přičemž kandidáti byli dva – Magyal a Hroch s jedním hla-

sem vyškrtl z listiny Srna. Kolo druhé proběhlo, prokládáno opět cukrovím, a nakonec vyhrál Hroch, který se poté ihned odebral do divadla (myslím). Cukroví a koledy a cukroví a koledy a tak až do chvíle, dokud Kule nepravil, že je čas na lodičky. Každý si jednu vybral a postupně jsme v tácu zhasínali. Nevím, kdo nakonec zůstal poslední, ale jako první zhasla Madla. Jako hřeb večera bylo rozdávání darů těm, co nešli na stromek... Poté se všichni pokojně odebrali do svých domovů či hráli a koukali v klubovně. Nakonec je ještě nutno podotknout, že na kecu se sešly všechny Ještěrky... :)

Stromek

Na stromek byl sraz již nevím kdy, ale na Vršovcích. Tuším, že přišli Horáci, Magda,

Tradiční soutěž v pouštění skořápek

Hudební produkce na Poradní skále v podání Želvy, Magdy, Máši a Kuby

já, Tatouch, Kule, Anička a dál si již nepamatují kdo... Ve vlaku kluci objevovali taje nových panfáků (především záchod...). Poté jsme vylezli z vlaku a šli směr skála.. Většina lidí prolézala tunelem, ale já se tak trochu skalních chodeb bojím, takže jsem přemluvila Magdu, ať jde se mnou vrchem. Ač jsme s Magdou předpokládaly, že nám to bude trvat déle, zmýlily jsme se a asi půl hodiny čekali na protějším kopci, než se ozvaly hlasy. Byl vyhlášen závod o to, kdo bude na kopci nejdříve – vyhrál Věšák. Na kopci jsme rozdělali oheň a zdobili stromek... Poté proběhlo slavnostní předání přemyslovského kamene, z obou stran to však bylo v zastoupení. Místo Alfonse předával Magyal a místo Hrocha Anička. Pak už jen Ježíšek naježil spoustu dárků a zpívaly se koledy, mrzli jsme a pojídali cuk-

roví. Před ježením se taky ještě dostavila Jana s Jírovcem, kteří však svůj vůz nechali poblíž (Jana měla hned den po stromku termín). Po dojezení a násilném uhašení ohně Jírovcevejma starejma prestyžema a vodou jsme se pomalu a pospolu odebrali k vlaku. Na zastávce jsme se pak snažily (Poštolky, Anička, já, Magda) hrát Vikingy, ale potom se na nás vrhli všichni s prosbou, jestli toho nemůžeme nechat. Nutno dodat, že jako tradičně i letos se jistá část skupiny (Magyal a spol.) vydali na jmelí, a tak přišli jako vždy s přebytkem a plni vzrušení z lezení po stromech. Potom už jsme jen jeli vlakem. Záchody už byly objevené, tudíž cesta byla poklidná. Na nádraží už jsme se jen rozloučili a odebrali se do našich domovů.

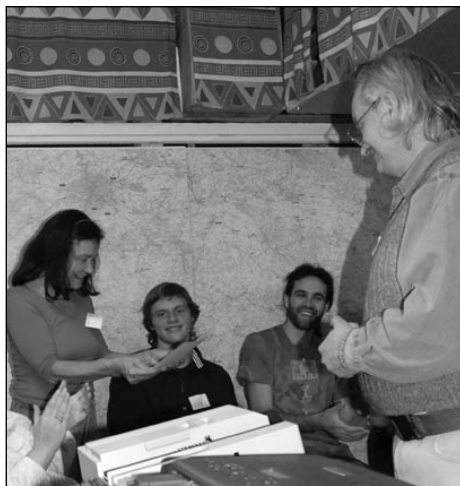
Ještěřčí výprava

28. prosince 2007

Jelikož Magda s Čočkou vzdaly pokus jet se podívat na Zimák (na tu chvíli, co by tam mohly pobýt, se jim cesta zdála moc dlouhá), rozhodly se, že uspořádají alespoň malou náhradu – výpravu. Nejdřív to měla být mezidružinková výprava – uvažovalo se o tom, že půjde Věšák – ale později se zjistilo, že se budeme muset spojit pouze s tříčlennou a jen ještěřčí účastí: Já (Terka), Magda a Čočka.

Sraz byl „něco kolem deváté“ na Hlaváku. Magda mi nejprve psala, že se sejdem u pokladny 26, ale bylo to samozřejmě jen zakódované číslo 24. Já jsem na určené místo dorazila asi v 8:50, Čoči v devět a Magda v 9:05. Chytily jsme vlak na Beroun, plán byl vystoupit v Řevnicích a dojít do Dobříše.

Čoči navrhovala dojít jen do Mníšku, ale nebyla vyslyšena. Ovšem kdyby nás neupozornila, asi bychom v Řevnicích vystoupit zapoměly. Já jsem si šla koupit housku do krámku a pak jsem vyndala GPSku... nečekala jsem to, ale Čoči se za pár minut

Pavel Drašar předává Ludě zelenou stužku (splněna 1973) – ilustrační foto ze srazu fosilií, který se uskutečnil 6. listopadu 2007

nadchla pro hledání kešek – pořád se mě ptala, která je nejbližší, a tak jsme přemluvily ubohou Magdu a začátek naší ještěřčí výpravy se zvrhl v geovýpravu za keškami. Našli jsme první, pak druhou, při jejímž hledání jsme se musely odchýlit od plánované cesty, vylézt na Babku a prohrabat několik hromad kamení, pak třetí (naši největší – kýbl od barvy) a pak už jsem GPSku raději vypnula, protože při takovém tempu bychom do setmění nedošly ani do toho Mníšku.

Cesta dále probíhala bez problémů, udělaly jsme zastávku na klouzání po rybníce, kde nás Magda vyfotila, jak děláme hoblíčku. (Čoči ji provedla tak zvláštním způsobem, že skončila vleže na ledě.) Poté jsme si odbyly svoje každovýpravové ztracení se – našťastí menšího rozsahu – a při chůzi jsme poobědvaly. Čoči nás rozesměla, když na jedné malé zastávce zamyšleně prohlásila: „Já jsem jednou v zrcadle zkoušela na sebe dělat ty ksichty, co dělám na ostatní... to je hrozný!“

Do Dobříše jsme dorazily myslím tak kolem páté a když jsme našly nádraží, rozhodly jsme se, že raději pojedeme autobusem. Stihly jsme si ještě v restauraci dát horkou čokoládu se šlehačkou, Magda tam před mírně nervózním číšníkem rozsypala mince a při jejich sbírání málem batohem zvrhla stůl.

Ač jsme to měly přesně načasované, autobus se opozdil a my jsme ještě pár minut musely mrznout na zastávce. Zkoušely jsme hrát Hu, ale ve třech to není moc zábavné, a vysloužily jsme si tak pouze pobavené až zděšené pohledy lidí na zastávce. A pak autobus konečně přijel, my nastoupily a v mírném polospánku jsme se dokrdcaly na Knížecí.

Magda se s námi rozloučila už tam a my jsme se rozdělily na Vyšehradě. A to byl konec naší poslední ještěřčí výpravy v roce 2007.

Zápis Terka

Zimák na Myslivně

26. – 30. prosince 2007

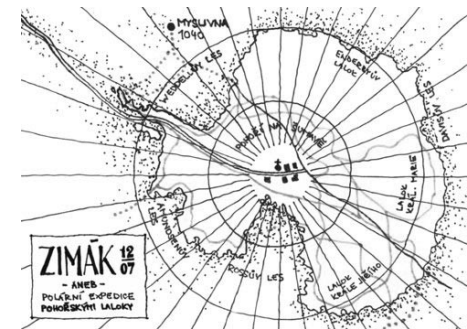
Při plánování zimního tábora se stal překážkou malý a nejistý počet účastníků, a především tragicky malé množství sněhu v celém Česku. Ač přišla zima velmi brzo a lyžovat se dalo již v listopadu, následující obleva vše zhatila. Nakonec jsme zavrhlí tradiční týpí v Rychlebských horách (kde jsme již nebyli ani rok předtím) a Kule místo toho zajistil ubytování ve zkráceném termínu na Myslivně v Novohradských Horách.

Další otázkou bylo jak se na Myslivnu vůbec dostat. V úvahu připadala zdlouhavá doprava mnoha vlaky a autobusy přímo do Leopoldova (v podstatě zabitý den), nebo podstatně lákavější, pěší asi dvacet až třicetkilometrový výlet od vlaku z Dvořiště či Kaplice. Nakonec jsme zvolili variantu třetí a netradiční, totiž důmyslnou oslavu nedávného vstupu do Schengenského prostoru.

Oslava Schengenského prostoru

Vyrazili jsme z Wilsoňáku 26. prosince po sedné hodině ranní ve složení Tatouch, Kule, Turbo, Plác a Maďal. Původně s námi měla jet ještě Magda s Čoči, ale usoudily, že jim taková expedice na dva dny nestojí za to. Kolem třicetivte na jedenáct jsme vystoupili v Českých Velenicích, s cílem překonat pěšky hraniční tok řeky Lužnice a dojít do rakouského Gmündu (původně se jedná o jedno a to samé město, rozříznuté násilně hranicí). Odtud nám měl odjíždět kolem jedné hodiny autobus (náhradní doprava za úzkorozchodnou železnici) do vsi Karlstift, takřka za jejímiž humny leží Myslivna, donedávna však oddělena formálně nepřekonatelnou hraniční čarou. Ne tak v Schengenském časoprostoru, protože jsme tento způsob dopravy považovali nejen za efektivní, ale také vtipný.

Měli jsme dost času, a tak jsme si stihli prohlédnout haly železničních opraven (zvenku:-), sovětský pomník a další místní pozoruhodnosti. Na zemi ležel poprašek

sněhu a bylo chladné pošmourné počasí. Po překonání hranice jsme okukovali odstavené podvalníky a další vybavení místní úzkorozchodné železnice. Když jsme došli pár set metrů od hranic, přijelo náhle policejní auto, pohraniční stráž si vyžádala naše občanky a asi deset minut nás lustrovali a hledali v databázích. Kontroly z hranic se skutečně přesunuly hlouběji do vnitrozemí, jak byla avizováno.

Na nádraží v Gmündu nás však čekala nemilá zpráva: autobus, který jsme si vyhledali tento den, nejede! A další by jel až po čtvrté hodině... Nechtěli jsme tomu věřit a dodnes jsme se neshodli, zda jsme špatně hledali v jízdním řádu DB, nebo tam oni měli chybu. Hledání jsme přitom věnovali dost velkou pozornost... Pán v nádražní pokladně sice už se samozřejmostí sahal po sluchátku, že nám zavolá taxika, ale my jsme taktně odmítli. Prostě český somráci:-) Zaveleli jsme ústup z Rakouského území a ve Velenicích ještě chytli onen vlak se zdlouhavým autobusovým přípojem z Nových Hradů, který připadal původně v úvahu jako jedna z možností dopravy.

Za Novými Hradý (Newcastle) se krajina začíná zdvihát, a tak jsme z pochmurné inverze záhy vystoupali do prosluněné krajiny. Akorát ubohé množství sněhu nám dělalo velmi malou radost. Autobus jede natřikrát, sice je to to samé vozidlo, a ten samý řidič, ale lístky se musejí kupovat několikrát znovu, jako v blázinci. V Horní Stropnici jde řidič na oběd, a tak jsme si

aspoň prohlédli gotický kostel, a v Benešově nad Černou nám pan lesák předal klíče od chaty. Poslední úsek vezl tento rentabilní spoj pouze nás, a po třetí hodině jsme vystoupili v Leopoldově. Doba, kterou jsme strávili celou povedenou dopravou z Prahy by klidně mohla svědčit o tom, že jsme nejméně na Sibíři.

Z Leopoldova jsme se vydali po silničce směrem na Baronův most. Na loukách bylo docela rozumné množství sněhu, a i na silnici byla uježděná vrstva, proto jsem rovnou nasadil běžky. V lese to sice bylo horší, ale měl jsem s sebou našťěstí lyži dva

Turbo, Plác a Tatouch nadšeně sjíždí (či zoufale brzdí)

páry, jedny z toho staré kameňačky přesně pro takovéto podmínky. Ostatní šli na botách. Cestou z Baronova mostu jsme zjistili, že i lesní cesty jsou prohrnuté a uježděné, za což jsme lesáky patřičně proklínali. Za soumraku jsme dorazili na samý vrchol Myslivna (1040m), na němž stojí lesácká chata.

Noc byla nádherně jasná a mrazivá, fotografové řádili venku se stativy, tak jako skoro každý večer.

Pohořskými laloky I.

Ráno byl opět jasný, chladný den. Kolem zařil sníh a jíní a dole v údolích se válely inverzní mraky. Prostě nádhera. Nasadili jsme běžky a začali se spouštět z Myslivny po lesní cestě směrem na jih, opět proklínajíce lesáky, kteří cestu prohrnuli. Leželo na ní jen pár centimetrů a jelo se sice dobře – až na občasné zlověstné zadrhnutí... ještě že jsem si přivezl ty kameňačky, které ještě k tomu byly Jírovcovy:-))

Tímto způsobem jsme dojeli asi čtyři kilometry k Pohoří na Šumavě, kde jsme se vynořili na louku a nemohli se nabažit krásných výhledů. Pohoří je obec, která byla za komunistů odříznuta pásem ostré hranice, takže v podstatě zanikla, až na několik objektů které sloužily vrahům z pohraniční stráže. V posledních letech se tam začíná vracet život, několik stavení již bylo obnoveno. Smutný je příběh kostela, který se ve zdevastovaném stavu dočkal lepších časů, byl nalezen zdroj financí na jeho opravu, ale několik měsíců před plánovaným zahájením prací se zřítíl.

Okolo Pohoří se táhnou zvlněné louky, mokřady a rašeliniště, protkané mezememi a remízky s balvany a solitérními stromy... To vše bylo pokryto bělostným sněhem a prozářeno zimním sluníčkem. Na loukách navíc bylo slušné množství sněhu a člověk se nemusel bát o své skluznice. Plní nadšení, rozjeli jsem prkýnka napříč pláněmi.

Dojeli jsme k rakouským hranicím, kde byly dokonce upraveny běžecké stopy. V lesních partiích ale bylo tak málo sněhu, že místy tvořilo povrch upravené stopy holé jehličí:-) Tak jsme krátký pokus o cestu po hranici zanedlouho vzdali a zase zahrnuli na louky. Celý zbytek dne jsme se klouzali ve stopách nebo razili prašanem vlastní a zkoumali všechny laloky a výběžky luk. Rozsáhlé pláně dávaly člověku svobodu a podněcovaly objevitelské vášně. A nebo jsme se jen tak váleli na prosluněné mezi, zkrátka do syta užívali nádherný den.

V podvečer jsme sjeli po pěkné stopě k Pohořskému rybníku, kde se za soumraku nad povrchem luk vytvořila tenká vrstva přízemní mlhy (což samozřejmě byl důvod ke Kuleho fotografickému využití). Na zamrzlé hladině rybníka jsme si ještě na běžkách zabruslili tam a zpátky a vydali jsme se odtamtud přímými lesními průseky na Myslivnu, většinu cesty bez lyží.

Opakoval se průzračný večer s úplňkem, fotografické tajdrdlíkování se stativem, a vnitřek chaty opanovali, tak jako každý večer, poštovní kurýři, lovci, sběrači a osadníci.

Pohořskými laloky II.

Opět krásné počasí, pod námi inverze. Zamířili jsme rovnou k rybníku, z ohledu ke skluznicím, zatím na botách. Akorát Tatch nebyl ke svým vysloužilým běžkám tak útlocitný a jel okolo po lesní cestě. Jak jsme byli venku z lesa, kde nebylo potřeba se o lyže obávat, rozjeli jsme se objevovat nové laloky a zátoky pohořských luk. Den probíhal podobně jako předešlý, pokud vás zajímá jak jsme si to užili, stačí když si přečtete zápis z předchozího dne ještě jednou.

Zpět na Myslivnu jsme dorazili tak, že jsme stihli západ slunce, krásně a překvapivě blízko byly vidět skalnaté vrcholky Alp. K obvyklým večerním kratochvilám přibývalo koupání v dětské vaničce nainstalované pod pramínkem. Brrr.

Intermezzo

Počasí opět nádherné a mrazivé. Tohoto dne, 29. prosince, se nás rozhodl opustit Plác. Vydal se na vlak do Dvořiště, a my jsme první část cesty absolvovali s ním, aby nezabloudil :-). U Baronova mostu jsme překonali údolí a dostali jsme se na protější kopce. U býv. Horního Příbrání jsme opět dospěli na louky, bezpečný terén pro naše běžky, které jsme myslím do té doby nesli většinou na batohu.

Plác se rozjel přes pláně západním směrem a my jsme šli na návštěvu do Mášovny, starého stavení, které je základnou jed-

noho budějovického oddíl ČTU. Kulecího známého Robota jsme tam ale nezastihli, samé cizí lidi. Zanedlouho jsme pokračovali přes ohradníky klesajícími pastvinami směrem k řece Malší, která zde tvoří státní hranici. Cesta přes louky (s pauzou na oběd) byla romantika, mrazivé scenérie v ojíněném říčním údolí však ještě větší. Cestou nás zaujaly několikacentimetrové krystaly sněhu.

Naši cestu opět pohltil les s nedostatkem sněhu a čekal nás dlouhatánský výšlap pod Jelení horu (946 m). Jestli se nepletu, většina z nás znovu sundala lyže a přidělala je na batoh. Pak jsme se klouzali ještě asi tři kilometry k býv. Pavlíně, a odtamtud nás čekal sjezd na jehož konci jsme se ocitli na jednom důvěrně známém laloku pohořských luk. Cesta k rybníku a nahoru na Myslivnu již proběhla jako obvykle.

Večer již byla znát nějaká změna počasí, a tak myslím nikdo ani nepobíhal se stativem a drátěnou vaničkou kolem chaty. Ostatní zábava, jako vanička u studánky a posezení u krbu společně se sběrači či kurýrem nám vydržela.

Plác maže a jede

Cesta přes pláň (kvíz: poznáte původce jednotlivých stop?;-)

Pohořskými laloky III.

Tento den byl náš poslední. Počasí se zhoršilo, sníh změkkl a obloha byla zatažená, přišla obleva. Spáchali jsme úklid v chatě a když jsme se chystali vyrazit, zrovna přijela terénním autem rodinka myslivců, kteří tu měli být po nás. Sjeli jsme s batohy na lyžích k Pohořskému rybníku, a tam jsme se rozdělili. Tatouch zamířil na Jelení horu a potom v Plácových stopách na vlak. My ostatní jsme za rybníkem zahrabali do sněhu batohy a kytaru a vydali jsme se ještě jednou oběhnout pohořské pláň. Váhal jsem původně, jestli nejit s Tatouchem, nakonec jsem se rozhodl vyzkoušet své druhé běžky s čerstvě opravenou skluznicí a dal jsem přednost sportovnímu využití před vyjetem.

Kule se znažil dohnat to, co nestihl vyfotit při minulých výpravách (přestože počasí stálo za nic), a tak se motal kolem Pohoří. S Turbem jsme na něj zprvu čekali, pak nás to ale přestalo bavit, domluvili jsme se

na hodině srazu u batohů a vyrazili jsme každý jinam. Oběhl jsem, co jsem stihl, a u batohů jsme se překvapivě sešli podle plánu a nikdo nám je neukradl. Pokračovali jsme k Baronovu mostu, a dále na botách do Leopoldova.

Sotva jsme se stihli převlíknout do civilu, přijel autobus, který nás odvezl do Budějic. Ocitli jsme se v nákupním centru, na jehož střeše je autobusové nádraží, po několika dnech v nádherném klidu a divočině to byl dost šok. I my jsme tam museli působit trochu nepatříčně, v otrhaném oblečení, s běžkami a další záleskáckou výbavou, tak jsme radší honem utekli, jen co si Kule nakoupil nějaký pamlsky:-)

Ve vlaku na Prahu jsme se šťastně shledali s Tatouchem a tím lze zimní tábor ukončit, nezvykle ještě před příchodem nového roku. I tak, nejen díky nádhenému počasí a štěstí na vysněžené pláni, to stálo za to.

Magyal

Pololetky v Desné

31. ledna – 3. února 2008

Sešli jsme se ve čtvrtek na autobusovém nádraží na Černém Mostě. Přesněji v 16:40 na 3. nástupišti:-) Vávra předvedl slušný výkon, za který by se nemusel stydět ani Ahalbert. Přišel totiž natolik včas, že jsme kvůli němu museli pozdržet autobus.

Cesta autobusem uběhla celkem rychle a najednou jsme stáli na zastávce v Desné. Tak jsme si přidělali běžky na batohy a vyrazili směr chalupa. Tam se dojíždaly večere, ale většina lidí stejně brzy ulehla ke spánku.

Pátek

Budíček byl nekřesťansky brzo, už v půl devátý. Po výtečných závinech jsme vyrazili směr Smědava. První část cesty ale byla pro skluznice tak namáhavá, že jsme radši běžky nesli (kromě pár lidí netečných k utrpení skluznic). Cestou jsme se dost roztrhali, takže nakonec Maďal s Turbem jeli napřed a Anička s Poštolkami zůstaly pozadu. Začlo sněžit. A díky tomu, že jsme použili ten báječný fialový vosk, nám to skoro všem děsně nejelo, takže Smědavy jsme dosáhli značně vysílení. Jaký to bylo blaho, dát si ten teplouček čajiček na Smědavě. Bohužel jsme pak museli jet zpátky, tak jsme si to „svištěli“ po magistrále a nakonec sjeli (sešli) vražednej slalom mezi vodou a lesem. Poštolky už v chalupě byly, a tak když jsme dorazili, bylo tam už celkem teploučko. Tak jsme začli hrát pinčes, osadníky a jiné deskovky. K večeri byl kuskus, kterej se prej nemíchá, takže navrchu to byl kuskus se zeleninou a dole kuskus bez zeleniny... Po večeri přijeli Magda se Sovou, Krupem a třetí Kytarou, takže bylo o zábavu na další den postaráno.

Sobota:

Budíček byl ještě dřív než včera, asi v devět. Tentokrát byly jen makový závin, takže už ta snídaně nebyla tak super. My (Štíří s Kulem) jsme se vydali kolem přehrady. Byla to dost dobrodružná cesta, pác

nás Vávra, kterej dělal stopu, neustále směřoval do příkopu. U přehrady jsme si dali oběd a Lukáš zkoušel tvrdost ledu. Za přehradou jsme slyšeli Poštolky a Horáce, ale nestihli jsme se k nim dostat včas. Tak jsme to vzali dál, až bylo nutné překonat potok. Odvážně jsme všichni provedli skok daleký o tyči (mně se při tom povedlo strefit Vávru běžkou:-) a pokračovali jsme dál, už po cestě s vyjetou stopou. Tady jsme potkali Mášu s Kubou, kterému to docela slušně jelo. Do chalupy jsme dorazili celkem včas, a tak sme stihli si dát do večera asi 10 partiček osadníků a 20 pingpongu. K večeri byla brr kaše a pak se až do brzkého rána hrál pingpong a na kytaru. Víc už si nepamatuju, protože jsem šel spát.

Neděle:

Ten den jsme měli müsli a pak jsme vyrazili fotit vodopády. Tohle bylo snad ještě dobrodružnější než včera, protože byl přeskakovaný potok širší. Nakonec jsme to ale zvládli a Honza měl ještě cestou zpět tolik energie, že nám házel sníh za krk. V chalupě jsme dobalili, uklidili a vydali se na cestu k domovu. Na nástupišti se ještě hrálo HU a ve vlaku asociace, ale to už přišla Praha a Hlavní, nebo pro vyvolené vršovické nádraží, kolečko a cesta domů.

Sepsal Věšák

Desná nuda, tihle Osadníci, co?

Hvězdičkový kec

15. února 2008

Kec začal jako obvykle v 16:55. Ovšem start se odehrál v lehce komorní sestavě. Kromě Tatoucha, Magyala a Kuleho přišli jen čtyři Hadi (Hyp, Honzík, Matyáš a Denis) a já. Tak jsme začli. První hrátky byla o rychlosti: šlo se do místnosti s rybičkama a hledaly se kartičky z výprav s napsanými názvy souhvězdí. Pak nám Kule promítal obrázky souhvězdí a my měli napsat název, plus jsme mohli přidat za další bod ke správně určenému

Vavříkův zásah – úkolem bylo vyndat míček z láhve, ale bez pomoci rukou. (ilustrační foto z velikonočního Kecu)

souhvězdí kartičku s jeho názvem (pokud jsme jí měli). Během týhle hrátky se začli trousit další soutěžící. Postupně dorazili David, Hluk a Pepin se sestrou. Magyal nám v přestávkách mezi hrami četl Malého prince (úryvky, ve kterých malý princ navštěvuje planety okupované králem, lampářem, atd... Dobrou noc:-). Pak přišlo na řadu pexeso na počítači a Magyalovy

Ing. arch. Magyal ve vykotlaném kmeni (ilustrační foto ze zimního putáku na Fatru)

zapeklité otázky (kde je slunce v poledne, kde slunce vychází v Austrálii).

Nakonec se vyhlásily výsledky, pořadí družin bylo následovné:

1. Hadi (početní převaha), 2. Štír(ři), 3. Pytlíci, 4. Klíněnka(y).

Kule pak pustil filmy (Malčice '02 a Záhada hlavolamu), zatímco my jsme dohrávali Monopoly rozehrané o asi třech předchozích štířích schůzkách.

Když už odešli všichni, kteří museli domů, hráli se ještě Osadníci a jiné hry.

Víc už nevím, páč sem šel domů a spát.

Sepsal Věšák

Ilustrační foto z velikonočního Kecu

Otevírání studánek

15. března 2008

Ráno po prskacím kecu jsme se sešli na vršovickém nádraží ve složení: Kule, Tatouch, Hroch, Anička, Věšák, Čoči, Martina, Adam, Wendy a Kačka. Anička a Hroch se lehce zasekli někde na nábreží, ale vlak měl nakonec zpoždění, takže to stihli. Ve vlaku jsme hráli upravenou verzi Katányho (mafíáni se nebudí současně a když se všichni netrefí do jediného člověka, tak jsou pak jen rozbitá okna). Přeživším mafiánem byla Wendy, která městečko ošálila svým přesvědčivým tvrzením, že je Katány (skutečný Katány byl od začátku hry mrkev, takže jí to nikdo nemohl vymluvit).

Vystoupili jsme v Senohrabech a vydali se na pouť za jarem. Na nádraží Anička vyhlásila první hru (dlouhodobou): na někoho se pověsí kolíček (tajně) a když on zjistí, že ho má, tak ho musí dát zas někomu jinému. Docela to byla legrace, ale Čoči to trochu kazila, když ho měla neustále na sobě:-)

Šli jsme kousek lesem, když tu najednou přišli Indiáni. Většina nás díky bohu přežila, tak jsme mohli pokračovat dál.

Na malém plácku nám Anička vysvětlila další hru: každý si zvolí 2 lidi (štít a bombu) a až Anička řekne výbuch, tak musí být schovanéj za štítem, nebo vybuchne. Vyhrál Tatouch, kterej prohlásil, že je určitě Adamova bomba. Adam si tím ale tak jistý nebyl:-)

Došli jsme až ke studni, kterou jsme odemkli Martininým klíčem, a Kule nás přitom vyzkoušel z fyziky: „Proč není pumpa až nahoře u chatiček?“

Odpověď: Protože od deseti metrů tlačí atmosferický tlak vodu zpátky.

Když jsme dorazili až k Sázavě, rozhodli jsme se dát si malou pauzu. Poobědvali jsme, potočili se na kolotoči, vyváleli se na sluníčku a bláznivý Ještěrky s Poštolkami a Aničkou se šly vykoupat (brr).

Hroch na nás pak vyrukoval s hrou „Poslední lidi na světě“, kde jsme se usnesli,

že k přežití rozhodně nepotřebujem hasiče (Hrocha) ani filosofa (Čočku), ale zato nutně potřebujem devítiletou zdravotnici (Aničku), vědce (Kuleho) a biochemika (Adama).

Šli jsme dál a na místě, kudy projíždělo nejvíc cyklistů, jsme počali s výrobou Moran. Ti, co byli rychle hotoví, si ještě stihli udělat pomlázky a pak už jsme Morany hodili do Sázavy a sledovali, jak plavou pryč (někdy je bylo potřeba „trochu“ popošťouchnout, když se jim nechtělo dál).

Podél Sázavy a Moran jsme vyrazili zpět do Senohrab na vlak.

Ve vlaku jsme si dali dalšího Katányho (Hrochovi se ale trik à la Wendy nepovedl), pak už jsme ale dojeli do Prahy, udělali kolečko a rozešli se domů.

Sepsal Věšák

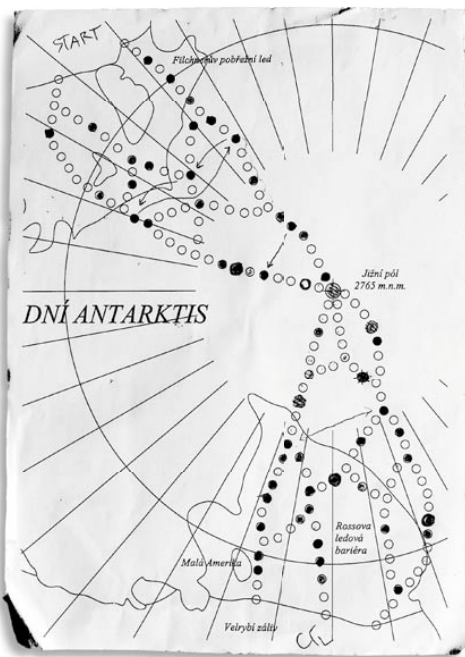

Šepta představuje svou moranu

Velikonoční výprava

20. – 24. března 2008

První část výpravy vyrazila již ve čtvrtek ráno autobusem na Špindlerovku a odtud pěšky do chaty Petrášky, v níž nám Maďal zařídil velikonoční pobyt, za což mu patří nehybnoucí dík. Druhá část výpravy, která z pracovních a jiných důvodů mohla vyrazit až ve čtvrtek večer, se sešla u lanovky pod Hromovkou. Pepa a Pibizuch dorazili již busem a od lyžařů odcházejících z večerního lyžování mezitím vysomrovali pět permanentek, takže jsme se vyvezli o značný kus nahoru zadarmo. Zbývalo vyšlápnout asi třetinu kopce na Pláně a zde najít tu správnou odbočku. Po chvíli marného běhání po planině s GPS s automapou (která, jak se překvapivě ukázalo, pro navigaci na kopcích není úplně nejvhodnější) jsem raději zavolal pro instrukce Kulemu a Maďalovi, kteří se mezitím rochnili v sauně. Na základě ústní navigace jsme se pak mohli vydat po zelené směrem do tmy.

Herní plán přechodu Antarktidy

Když už jsme jeli celkem dost dlouho (přičemž jsme málem několikrát spadli do potoka), už nás to celkem přestávalo bavit. Najednou se ale zpoza lesa vyloupla chata Petráška. Uvítací výbor složený z Kuleho a Aničky nám oznámil, že Maďal se nás vydal hledat, avšak jinou cestou, a proto jsme na něj nenarazili. Maďal se ovšem po chvíli vrátil, a tak jsme se všichni šťastně shledali.

V noclehárně pro dvacet lidí, kterou jsme na následujících několik dní obsadili, již bylo příjemně vytopeno a zabydleno. Dokonce zbylo i něco fazolek s gulášovkou a párkem, což nově příchozí uvítali tak, že je snědli (hlavně ty párky, fazolky ještě zbyly na několik následujících dní). Vzhledem k nepříznivé předpovědi počasí jsme na další den naplánovali aktivity okolo chalupy, zejména pak stavbu iglů.

Večer Maďal čte legendu: knihu Endurance, která pojednává o útrapách antarktické expedice polárníka Ernesta Shackletona. Jižní pól mu vyfoukli Amundsen se Scottem, takže mu nezbylo než se pokusit o přechod Antarktidy z jedné strany na druhou, aby byl něčím zajímavý. Avšak cestou loď Endurance zamrzla v ledu a posléze se potopila, takže Shackletonova expedice se změnila v boj o přežití a vyvražďování tučňáčků.

To my se naopak pokusíme Antarktidu přejít, ale to až zítra...

Pátek

Ráno začíná malou rozcvičkou. Zatímco všichni ještě leželi ve spacácích, Maďal rozmístil po okolí na čtyři stanoviště kartičky od jedné do čtyř a řekl nyní probouzejícím se polárníkům, kdo je s kým v týmu, kde jsou kartičky a ať je co nejrychleji přinesou. Kule s Vrápencem to berou sportovně a závodí, kdo dorazí první k nejdálalenějšímu stanovišti, a to tak úporně, že oba to stanoviště asi o kilometr přeběhnou, čímž kartičku s nejvíce body získá tým Aničky.

Po této rozcvičce je k snídani KRUPIČKA, kterou uvařili KRUP a ANIČKA. Drobné knedlíčky v ní snad tak moc nevadí, hlavně že není připálená. Po snídani čte Maďal další kus z legendy a následně vyrážíme ven stavět iglů. Pod asi půlmetrem čerstvého prašanu je starší zamrzlý sníh, ze kterého se dobře krájí kvádry, takže stavba jde celkem od ruky. Maďal sotva dokončuje první iglů a Kule s Vrápencem už začínají stavět druhé. Stavba je přerušena jen přestávkou na oběd (chleba s paštikou), a odpoledne pokračuje.

Absence Maďalova stavebního dozoru u druhého iglů je ovšem více než patrná, takže zatímco Maďalovo iglů je krásně oblé, Vrápencovi a Kulemu se kulovitost tentokrát příliš nevyvedla a iglů má spíše tvar podivného kuželu. Svalují však vinu na dodavatele kvádrů (Krupa a Pytlíky), kteří začali dodávat kvádry obrovské velikosti. Stavba tak sice utěšeně rychle roste, avšak vnitřní obvod je kvůli velké tloušťce stěny o dost menší, než u předchozího iglů. Nicméně i jim se daří iglů uzavřít posledním klenákem, aniž by se zhroutilo. Maďal s Hrochem potom vedou stavební práce na propojených vchodových klenbách, ale to už se ostatní pomalu začínají trousit domů k sušení oblečení. Do obou iglů vede jeden vchod, za kterým se chodbička rozdvouje. Před setměním je hotovo, klenba se krásně povedla a během následujících dní jí obdivuje i mnoho náhodných kolemjdoucích.

Kule, Maďal a Pepin si připravují nocleh ve sněhovém domu, služba mezitím vaří miláno. To je moc povedené a téměř vše je sežráno. Nakonec je zachráněn aspoň jeden malý rendlík pro zbývající část výpravy, která má dnes dorazit. Tatouch, Kubula, Kotul a OMV přijeli kolem páté do Špindlu a už jsou několik hodin na cestě na Petrášku. Čekání na ně vyplňujeme saunou a postupem po Antarktidě po mapě, na které vede několik tras z jedné strany Antarktidy na druhou a po nichž se čtyři týmy mohou pohybovat (viz obrázek naproti).

Každý tým podle výsledků z daného dne obdrží určitý počet pohybových bodů,

Pepin a Šepta odpočívají, v pozadí Klínové boudy

kteří může využít. Při postupu ovšem týmy mohou narazit na záludné překážky, ať už je to nutnost překonat tlakový hřeben (družina musí štafetově klikovat), vichřici (posun zpět o několik polí) či rozbředlý sníh (koupele ve studené vodě) anebo potichu přejít kolem spícího tuleně levhartího (mlčení), přečkat sněžnou slepotu (tým poslepu) a nebo postavit most přes trhlinu (naštípání dříví). Týmy také mohou objevit zásobovací sklady, které jim přidají určitý počet pohybových bodů, a kuriozitou jsou ufoňi, kteří mohou skupinu buďto teleportovat, pozvat na hostinu či ignorovat. Během tohoto dne nejdále postoupil Kulec tým.

Pozdě večer konečně dorážejí Špatníci s Tatouchem, dojíždají miláno, zabydlují se a jde se spát. Kule, Tatouch a Pepin do iglů.

Sobota

K snídani je porič hned ve dvou variantách – kakaový vařený a obyčejný nevařený. Dobře jsou oba. Po snídani čteme další

kus legendy a poté vyrazíme po skupinách na kopec na Výrovku. Přes posledních několik dní napadly haldy čerstvého pršánu, takže výlet si vyložené užíváme, zvláště někteří. Maďal s Vrápencem lyžují na janských, Krupovi se nechytá modrý vosk, a tak rolbuje cestu na Výrovku vlastním tělem (než ho napadne si namazat červným, na něj už potom nedá dopustit).

Na Luční boudě se schází dvě největší skupiny. Tatouch s Vávrou a Matem došli kus za boudu, pak se otočili a teď zde obědvají cestou zpět, druhá skupina sem právě došla od Výrovky. Vracíme se společně s drobnou restaurační zastávkou na Výrovce. Zpět v Petrásce jsme celkem brzo. Hroch se na správci drze dožaduje sauny, ačkoli byla předchozí dva dny dvakrát za sebou, ale správce je neoblomný. K večeri je čína, Kule prozřetelně obaluje sýry na další den, což se později ukáže jako blahoslavený nápad.

Hroch žene Kačku a Želvu krkonošskými dolinami

Po večeri se koná další kolo postupu po Antarktídě, Kuleho tým dramaticky vede, po dvou dnech již překonal jižní točnu a směřuje k point de rendez-vous na druhé straně kontinentu.

Po postupu ještě následuje dramatická vložka, kdy týmy mají za úkol zdramatizovat náhodně vybranou pasáž z knihy Endurance. V některých případech je to opravdu kumšt, protože pasáže obsahují popis toho, jak se ledy lámou a vítr duje. Všechny týmy se s úkolem popasovaly po svém a publikum se bavilo. Zejména Pavčin výstup o „šnicl mit knédl“ se setkal s velkou odezvou.

V jedenáct se vypíná generátor a tedy i světlo, takže brzo poté už všichni spokojeně spí.

Neděle

Na dnešní den jsou naplánovány celodenní výlety. Ke snídani se posílujeme ko-

linky na sladko, balíme si nějaké chleby, pítí a jiné nezbytnosti na celý den a vydáváme se vstříc osudu. Poštolky vyrazí s Hrochem na trochu kratší túru, ostatní na Maďalovu okružní jízdu Krkonošemi.

Zpočátku postupujeme svižně, na Výrovce jsme coby dup a za chvíli jsme i na Luční. Na to, že včera nám zabralo skoro celý den se sem doplahočit to dnes jde lépe. Přes Stříbrné návrší a okolo Malého Šišáku jedeme na Špindlerovku. Při šléném závodu ve sjezdu ze svahu Kotul a Kubula lámou lyže, takže zůstávají na Špindlerovce a busem pojedou dolů do Špindlu, kde buď počkají na zbytek výpravy, která se tam oklikou vrátí odpoledne, anebo pojedou nahoru lanovkou a do chaty se vrátí po vlastní ose.

Vrápenec zatím žene zbytek výpravy kupředu s vidinou jakéhosi grilování prasete na Petrovce. Ačkoli cestou jsou skutečně jakési vepřové hody na cedulích avizovány, skutečnost je poněkud smutnější. Petrovka je celá zavřená, takže u ní jen za drobného sněžení rychle hltáme naše chleby a dopijíme skoro poslední čaj.

Jedeme dále přes Martinovku, Labskou boudu na Vrbatovku. Odtud sjíždíme dolů krásným dlouhým sjezdem do Míseček, kde rabujeme místní bufet. Zatímco všichni si upejpavě dávají jen tatranky, Anička si naloží chlapskou porci knedlíků s gulášem – a dělá dobře. Poté, co dojdeme dolů do Špindlu, totiž zjišťujeme, že lanovka už nejede, a nezbyvá tedy než vydupat po Hangu nahoru pěšky. Cestu nám zpříjemňují rolby, které upravují sjezdovku a mezi nimiž musíme proklíčkovávat.

Poslední kilometry dnešního snad padesátikilometrového okruhu už každý dotahuje po svém, někteří z posledních sil, jiní ještě celkem svěží. Všeobecné zklamání ovšem zavládne, když se ukáže, že ti, co už jsou několik hodin v chalupě, nejen že neuvařili večeri, ale ani nezatopili. Náladu zachraňuje Kule, jenž rychle zatápí a smaží sýry prozřetelně obalené již den předem, takže hlad je udolán dříve, než zavládnou větší rozbroje.

Dnešní den je opět sauna a vzhledem k všeobecné únavě umocněné sauněním se postup po mapě odkládá na zítra. Před spaním se tak jen čte legenda a trochu se brnká na kytary.

Pondělí

Ráno je k snídani opět menu skládajícího se ze dvou variant poriče. Poté následuje první fáze balení a úklidu. Ta je po chvíli přerušena, protože je třeba dohrát hru – postup po Antarktídě. Postup je velmi rychlý, některé úkoly se změnilo (tuleň se probudil – útěk okolo chalupy) a některé přibýly (lov tučňáčků – sbírání třísek ve sněhu) a navíc se tentokrát plní za plného běhu – zatímco váš tým plní úkol, ostatní mohou dále postupovat po mapě.

Kulecí tým, favorit od samého začátku, nezklamal a úspěšně dorazil do Velrybího zálivu jako první. Mezi dalšími týmy ale nadále zuří urputný taktický boj, který nakonec dopadá tak, že Aniččin a poté Hrochův tým doráží úspěšně do cíle. Vrápencův tým kvůli strategickým manévřům zamrzá tři pole před cílem, neboť mu došly pohybové body.

Poté postupně douklízíme a po skupinách odcházíme směr Špindl na bus. Kousek před Špindlem se skoro všichni zase potkáváme a protože je ještě do odjezdu busu čas, hrajeme sněžné hry. První je na mravenec lezoucí po sirupu, což je dosti zábavné zejména pro přihlížející, a druhou hrou jsou staré dobré věžičky.

V busu ze Špindlu Maďal hekticky dočítá legendu, takže na konci cesty má úplně vyřvaný hlas. Ale s určitými přeskoky se to daří, čímž je tato výjimečná akce s výjimečnou legendou ukončena.

Skupiny:

- Vrápenec, Tatouch, Pavča, Pibi
 - Kule, Pepin, Sára, Kotul
 - Anička, Kubula, Adam, Pepa
 - Hroch, Kačka, OMV, Mat, Vávra
- Prudiči: Maďal & Krup

Na podzimák jsme po několika letech znovu vyrazili do chalupy na samotě u Provodína, mezi pastviny, krávy a kravince. Mimo hraní Petěrburgu a dalších her za svitu petrolejek jsme stihli i několik výletů do okolních hvozdů a obor, i zápas ve frisbee. Při závěrečném úklidu se nám podařilo zvrhnout kredenc plnou skla, tak doufáme, že nám vůbec ještě nějakou chalupu někdo půjčí. ♦♦♦ Za účasti všech geologických vrstev proběhl sraz fosilií u příležitosti 40. výročí vzniku střediska. Během srazu se ovšem, na základě výpovědi pamětníků, ukázalo, že už je nám vlastně 41. Aspoň se dřív dočkáme výročí padesátého. ♦♦♦ Díky časné a bohaté sněhové nadílce jsme mohli už v listopadu vyrazit do Jizerec na běžky. Pytlíkům kdosi do cesty nastražil velké množství hospod, a tak jim, i přes poskytnuté taxislužby pana Volka, ujel autobus z Liberce zpět do Prahy. ♦♦♦ Pražská 100vka se šla opět z Tábora, po mnoha letech se však nenašel pokořitel celé trasy. ♦♦♦ Před Gulášem Mikulášem se po Malé Straně proháněli pašeráci, pronásledování detektivů v čele se Šerlockem Holmzem. Po přijetí semaforové zprávy s tajným heslem již mohli pašeráci nelézt spojku, od které obdrželi kotlíky a provazy, a z pod mostu si vytáhnout guláš. ♦♦♦ Na vánočním kecu, tak jako obvykle, proběhly přemyslovské volby.

Zvolen byl Hroch, což ale nemělo žádný dopad na naši obvyklou činnost – konzumaci cukroví, pěnění koled a tak podobně. ♦♦♦ I na cestě ke stromku jsme jako obvykle prošli Klíneckou jeskyní a natrhali puget jmelí. Expřemysl Alfons vzápětí odjel do Anglie, odkud se vrátí nejdřív za rok. ♦♦♦ Zimní tábor byl ohrožen nedostatkem zájemců a sněhu, nakonec jsme si jej ale nad očekávání užili běžkující v lalocích pohořských luk v Novohradských horách. ♦♦♦

Běžky, ping-pong a osadníci, tak by se dala již tradičně charakterizovat pololetní výprava na Novinu do Jizerec. ♦♦♦ V polovině března jsme v téměř letním počasí otevírali studánky, a b y c h o m v z á p ě t í v y r a z i l i na Velikonoco do Krkonoš na Petrášku, běžkovat v závějích čerstvého prášanu. Celou výpravu jsme překonávali Antarktidu ve stopách Shackletonovy expedice ze ztroskotané lodi Endurance. Vrcholem byla pravá transkrkonošská expedice, z níž někteří přijeli tak vysílení, že se do spacíku ani nezuli z běžkových bot (a možná ani z běžek).

